

Les pellofes d'Olesa de Montserrat.

Aportacions documentals

XAVIER JORBA

La documentació eclesiàstica dels arxius parroquials deixa constància de l'important entrellat creat per les parròquies rurals catalanes de l'Antic Règim, amb la finalitat d'extreure un rendiment econòmic als seus fidels, sobretot en un moment clau com era el pas de la vida a la mort. Així, la institucionalització del culte dels morts donarà lloc a la creació de fundacions, de misses de difunts, aniversaris, cantars, causes pies. A tall d'exemple utilitzarem la darrera voluntat de Joana Navarro, dictada el 14 d'octubre de 1624: «dexa de sos béns 12 lliures a for de censal [...] de las quals vol dita Joana Navarro viuda se li haja de dir y celebrar quiscun any un cantar per be y repós de la sua ànima en la Iglésia de Sta. Maria de Olesa de Montserrat [...] volent empero que lo prevere celebrarà dita missa se li haja de donar **tres sous de caritat ab ploms d'ànimes** ço es que lo que aportarà la bosa de les ànimas de dita iglésia y un sou a quiscun prevere assistirà en dit cantar és a saber ab ploms de ditas ànimes pagador per lo qui aportarà dita bosa segon és ús y costum en altres cantars...».¹

Es tractava d'aconseguir el benestar de l'ànima després de la mort, per mitjà de la inversió d'un capital. L'església i, per tant, la comunitat de preveres fomentà el culte als morts, perquè era el mitjà més important d'extracció de diners entre els creients i la manera més eficaç per redistribuir-los entre els diferents membres de la comunitat. Com més capital procedent de fundacions, més renda i més distribució entre els eclesiàstics. Les importants sumes de diners dipositades a les comunitats de preveres en concepte de fundacions de misses i aniversaris farà necessària la creació d'un organisme la funció del qual hauria estat regular, coordinar i administrar el compliment de les fundacions, tant en la pràctica religiosa

1. Arxiu Municipal d'Olesa de Montserrat, caixa núm. 8, p. 80.

com en la renda generada. Aquest paper el tindrà l'administrador de la comunitat, un dels càrrecs més cobejats pels preveres. El seu objectiu serà administrar les misses i aniversaris, cobrar les rendes que generaven i pagar els individus que participaven en els oficis i que, per tant, tenien dret a una retribució.²

La importància d'aquesta administració passa per la creació en les diferents comunitats de preveres d'una sèrie de monedes eclesiàstiques d'àmbit intern anomenades *pellofes*, les quals tenien uns valors determinats, que podien anar des d'1 diner a 12 sous; en el cas d'Olesa, com també a Manresa, apareix el valor ral. A Santa Maria del Mar, hi ha una pellofa amb valor d'1 lliura. Les pellofes servien per comptabilitzar la presència dels beneficiats en les tasques diàries de la comunitat. Aquests, una vegada arribat a finals de mes, havien de bescanviar, per mitjà del bosser de la comunitat, els ploms o pellofes per diners.³ Per exemple, a Manresa, l'any 1655, el salari del bosser de Quotidianes era de 12 lliures.

LA COMUNITAT DE PREVERES D'OLESA DE MONTSERRAT

Possiblement la necessitat de regular la fundació de beneficis que es produïen amb més asiduitat farà que es constitueixi la Reverenda Comunitat de Rector i Preveres de Santa Maria d'Olesa de Montserrat.⁴ El nombre de membres depenia de la provisió de beneficis i fundacions.⁵ Els preveres s'ordenaven amb el títol de

2. Llorenç FERRER I ALÒS, «L'Església com a institució de crèdit», *Recerques* (Barcelona: Curial Edicions Catalanes), núm. 18 (1986), p. 11.

3. Per a més informació sobre el numerari eclesiàstic, vegeu Miquel CRUSAFONT I SABATER, *La moneda catalana local (s. XIII-XVIII)*, Barcelona, Societat Catalana d'Estudis Numismàtics, filial de l'Institut d'Estudis Catalans; Diputació de Barcelona, 1990.

4. Botet, en el seu recull de notes, no parla en cap moment de la comunitat de preveres d'Olesa de Montserrat. Miquel CRUSAFONT I SABATER, «Notícia sobre el manuscrit de J. Botet i Sisó», *Acta Numismàtica* (Barcelona), núm. 29 (1999), p. 143-213.

5. Seguint les respostes del qüestionari de Francisco de Zamora realitzades l'any 1789, podem saber el nombre de preveres i rendes dels membres de les diferents comunitats eclesiàstiques catalanes. Malauradament, les respostes d'Olesa de Montserrat estan perdudes. Tenim, per exemple, que a Igualada hi havia vint beneficiats que es repartien trenta-dos títols de beneficis, amb una renda anual per a cadascun de 250 lliures. J. M. TORRAS I RIBÉ, *La comarca de l'Anoia a finals del segle XVIII. Els qüestionaris de Francisco de Zamora*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1993. p. 330. A Esparreguera hi havia «21 títols, es a saber: el rector, dos vicaris, cinco beneficios, doce admisiones y un organista. Los beneficios los presentan sus patronos. Las admisiones las obtienen prebiteros hijos de la villa y quando vaca alguna se presenta al presbitero más antiguo que a su tiempo la ha pedido [...] Ducientas sinquenta libras, poco mas o menos, valdrá la residencia a cada uno de los individuos». A Martorell la comunitat estava formada per nou residents, un rector i un vicari, amb una renda de 2.000 rals per als residents i 15.000 rals per al rector. Jaume CODINA, Josep MORAN i Mercè RENOM, *El Baix Llobregat el 1789. Resposta al qüestionari de Francisco de Zamora*, Barcelona, Curial-Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1992. A Santpedor l'ingrés era de 187,5 lliures; a Moià, de 250 lliures; a Monistrol de Montserrat, de 250 lliures, i a Manresa l'ingrés dels beneficiats es xifrava en 200 lliures. Llorenç FERRER I ALÒS, «L'Església com a institució...», p. 30. Segons Pladevall, la constitució de la Reverenda Comunitat de Rector i Preveres de Santa Coloma de Centelles es va formalitzar l'any 1594. La comunitat disposava de cinc beneficis de provisió antiga i onze personats de sacerdots que s'ordenaven amb el títol dotal de fills de la vila. A finals del segle XVII tenia divuit beneficiats; entre vint i vint-i-cinc al llarg del segle XVIII i entre cinc i deu al llarg del segle XIX. La mitjana d'ingressos anuals per prevere al llarg del segle XVIII era entre 170 i 180 lliures. Citat per Carles SALAZAR I CARRASCO, «Misses i censals», *Estudis d'Història Agrària* (Barcelona: Curial Edicions Catalanes), núm. 8 (1990), p. 41-56.

*preveres fills de la vila*⁶ i durant el segle XVII arribaren a ser setze beneficiats:⁷ «[...] la Rnt Comunitat de preveres de la Iglésia parroquial de la pnt vila de Olesa consta y a de constar de 16 plaças, per acudir als oficis y demes coses concernents en dita Iglésia...»,⁸ a més a més de dos monjos del monestir de Montserrat, els quals tenien el càrrec de rector i vicari major —el rector era sempre l'abat del monestir de Montserrat. Els preveres d'Olesa obtenien les seves mesades a partir dels ingressos de la comunitat, dividits en dues partides: misses i distribucions. En concepte de misses rebien el que els corresponia d'acord amb els oficis celebrats durant tot el mes; en concepte de distribucions es repartien els ingressos dels altres serveis remunerats realitzats també durant el mes.

A vegades els sagristans, que podien ser clergues o laics, participaven del cobrament de ploms o pellofes: «[...] los Rnts acostumen donar ploms als sacristans sempre que y avia drets de sacristia perque ab ells poguesen cobrar dels particulars [...]».⁹

El cobrament «de les rendes i coses fundades per obs i celebració d'aniversaris, les quals consisteixen en diners, oli i sobre la renda de les misses fundades i fundadores de l'església», era arrendat per la comunitat de preveres habitualment a un eclesiàstic o a un particular de la vila, que per una quantitat per lliura recaptada, s'encarregava de cobrar les rendes i de pagar els preveres. Així, per exemple, l'any 1609, els pactes del cobrament es van signar amb Gabriel Ortigó, pagès, i van ser els següents:

Gabriel Ortigó tinga obligació d'aplegar i cobrar tota la renda d'aniversaris que consisteix i se fa quiscun any ab diners i amb oli i pel treball de la cobrança dits preveres li donaran sou per lliura del que cobrarà amb diners i del que cobrarà amb oli real per quartera.

6. Un document de l'any 1542 ens explica com es realitzava la possessió d'un benefici. «Lo venerable mossen Leuger Bosch prevera a request al venerable mossen Samion Pasolas per virtut de una collasio que lo senyor bisbe de Barcelona a feta al demunt dit mossen Leuger Bosch quel posas en possessio de la capellania de Sancta Maria fundada en lo altar major de la parroquial y església de Aulesa y lo dit mossen Samion Pasolas a obeit al dit manament prenent la dita collasio en sa ma y lo dit mossen Leuger per altra ma y lo venerable mossen Francesc Danverge fa executor a mostre lo dit mossen Leuger en posesio de aquel instra la forma seguent, lo dit mossen Leuger es asedit al dit altar tocant aquel y descobrint y tocant aquel y obrint lo misal y tanquant lo y plegar y desplegar los corporades y tocar lo calser y canadellas y tocar la campana per alargar a vra merse lo demes...». Arxiu Històric Comarcal d'Igualada (AHCI). Secció API, sèrie Processos Judicials, caixa diversa en classificació.

7. Preveres d'Olesa de Montserrat corresponents als anys 1610 i 1611: «Bou, Dalmau, Garau, Gimó, Mestre, Maijó, Ortigó, Ribes, Sarraima, Torres, Traginer i Viladoms». D'altres membres de la comunitat l'any 1706 seran Salvador Matas, Miquel Ribes, Francesc Sala, Pere Freixenet, Mariano Figueres i Antoni Casals. L'any 1739, per exemple, hi haurà Antoni Font, Carles Sobrevals, Geroni Alavedra, Antoni Buada, Llorens Cortada, Pau Duran, Salvador Bigues i Josep Lloberes. Els documents notarials no recullen quasi mai la totalitat dels membres de la comunitat de preveres, ja que sempre falta algun dels seus components. Arxiu Municipal d'Olesa de Montserrat, caixa núm. 25.

8. Arxiu Municipal d'Olesa de Montserrat, caixa núm. 15. El document correspon a l'any 1687. L'any 1814, hi havia dotze preveres fills de la vila i tres vicaris dividits en vicari major, amb una renda de 400 lliures, vicari segon, amb una renda de 250 lliures, i vicari tercer, amb una renda de 50 lliures. Acabava de formar la comunitat un organista.

9. Arxiu Municipal d'Olesa de Montserrat, caixa núm. 15.

Gabriel Ortigo haja d'aplegar tota la renda que es fa i esta fundada per celebració de misses celebradores en dita església i del cobrar també se li donarà sou per lliura.

Gabriel Ortigo tinga obligació de cobrar totes les caritats de misses i cantories de funeraries ço és aquelles funeraries i caritats de misses que lo Rnt vicari li donara en memorial i no de les altres que pagarà liberament a dit vicari.

Gabriel Ortigo procurador dels Rnts preveres tinga obligació que sempre que quant li daran ploms de la missa de m^o Antoni Paloma mercader haja de dar diners blancs al prevere que li donarà ploms.

Gabriel Ortigo haja obligació de pagar als Rnts preveres per lo dia de St. Joan de Juny comensant lo juny primer vinent uy apres cada any en semblant dia a totes les caritats de les misses fundades en dita església y també les rendes y caritats de tots los aniversaris i lo que cobrara de les funeries de les quals se li darà memorial tinga obligació de donar les caritats en continent o haja cobrar o sempre que sera requerit que o done [...]¹⁰

L'any 1614 el prevere i vicari Lluís Ribes, juntament amb els preveres de l'església de Santa Maria de la vila d'Olesa, constitueixen procurador el prevere Pau Bou. Els pactes són els mateixos que els designats anteriorment, només la clàusula cinquena ens aporta més informació:

per cobrar totes les funeràries, cossos pnts, novenaris i cap d'anys, 18 diners per lliura amb pacte que lo dit m^o Pau Bou els ha de pagar amb ploms la caritat de dites funeràries en continent se celebraran y donaran diners de dits ploms sempre i quant dits preveres los demanaran.¹¹

LES PELLOFES D'OLESA DE MONTSERRAT

El numerari eclesiàstic d'Olesa és ben conegut gràcies a l'estudi de Miquel Crusafont sobre la moneda catalana local entre els segles XIII i XVIII.¹² Es coneixen, actualment, quinze tipus diferents de pellofes —de Crus. 1882 a Crus. 1896—, realitzades sobre llautons i llaunes bracteades.¹³ Totes aquestes presenten una factura molt rudimentària i únicament consta el nom de la vila en la forma AVLESA en llegenda marginal. Són pellofes sense cap tipus d'imatges ni patrons,

10. Arxiu Municipal d'Olesa de Montserrat, caixa núm. 9.

11. Arxiu Municipal d'Olesa de Montserrat, caixa núm. 9.

12. Miquel CRUSAFONT I SABATER, *La moneda catalana...*, p. 423.

13. Són de llautó i llauna les que porten la indicació de valor RAL i SOV.

sense atributs ni sil·lografia local. Només una de les pellofes, de llautó, amb la llegenda VALLDEPERES, presenta una branca d'olivera, símbol de la vila –Crus. 1894.¹⁴ No hi ha indicació de valor, i correspon a una fundació particular realitzada per la família Valldeperes, d'Olesa de Montserrat. La documentació notarial i eclesiàstica deixa constància de l'existència de quatre preveres Valldeperes, dos a finals del segle XVI —Salvador, doctor de teologia, i Joan—, un a principis del segle XVII —Andreu— i un a mitjan segle XVIII —Jaume. A més a més es coneix una pellofa del tipus AVLESA picada damunt d'una de VALLDEPERES –Crus. 1895. Una nota existent en un document de l'any 1711 diu: «entra a la comunitat per la fundació de Valldeperes».¹⁵ La gran devoció de la família Valldeperes podria haver donat lloc, anteriorment o posteriorment, a una altra fundació particular, amb una nova pellofa, la Crus. 2356, incusa de llautó amb una pera penjant d'una branqueta.

La resta de pellofes presenten al camp diferents indicacions de valor com RAL, SOV (sou), A.R. (ardit? o aniversari? o ànimes repòs?), R (ral?), 2 (diners), 6 (diners) i SIS F (si es llegeix d'aquesta manera, podria correspondre a 6 diners per cantar d'ànimes o funeràries). Els diferents valors responen a la necessitat de repartir entre els preveres assistents als actes la quantitat assignada a cada celebració. El pas del temps varia també el valor de l'acte. Així, per exemple, les fundacions particulars no porten valor. Segons els fruits que es cobraven podia pujar o baixar l'assignació d'aquelles.

Es desconeix quina funció tenien cadascuna de les pellofes. Unes anotacions de l'any 1664 ens relaciona el tipus de ploms que hi havia en aquells moments en poder del bosser de la comunitat.¹⁶ El conjunt de ploms sumava la xifra de 76 lliures, 16 sous i 6 diners. Aquests es dividien de la manera següent:

- ploms de distribució, 18 lliures.
- ploms de misses, 41 lliures i 4 sous.
- ploms d'aniversari, 17 lliures, 12 sous i 5 diners.

Aquests no són els únics tipus de ploms existents. Uns altres documents ens detallen més tipus de ploms. La celebració de cantars significava la utilització d'un quart tipus de pellofa, els ploms d'ànimes:

[...] Paula Vallcorba vidua de sos bens se li sia fundada 1 missa majora quiscun mes de l'any per be y repos de la sua ànima [...] per la caritat de la qual vull sia donat de caritat al prevere dira dita misa resada 2 sous i 6 diners es asaber amb ploms de la

14. La fotografia de la peça correspon a la Crus. 1884, però la descripció correspon a la Crus. 1894. És sense cap mena de dubte un error d'impremta. Miquel CRUSAFONT I SABATER, *La moneda catalana...*, p. 423.

15. Arxiu Municipal d'Olesa de Montserrat, caixa núm. 26.

16. Arxiu Parroquial d'Olesa de Montserrat, caixa núm. 97.

bolsa de les ànimes tot pagador per lo bolser. Aportara la bolsa de les ànimes i per la caritat de dita missa majora vull sien esmersades de mos bens 30 lliures [...] y lo bolser haja de pagar als preveres la caritat ab ploms de ànimes [...].¹⁷

[...] fundar 5 cantars quiscun any en la pnt iglésia de Sta. Maria de Olesa celebradors per lo vicari y per los preveres fills de la vila residiran en dita iglésia volen empero que lo prevere qui celebrerà la missa se li sia donada de caritat ab ploms de ànimes de la bossa 3 sous y a cada prevere que assistirà en quiscun cantar un sou de caritat ab ploms pagador per lo boser si portarà la bossa de las ànimes en dita iglesia de Olesa [...] donant un sou de caritat a cada prevere qui assistirà en dit cantar y al qui dirà la missa 3 sous de caritat com està ja dit [...] consignats al basi de las ànimes de purgatori [...] avui lo basiner de las ànimes es m^o Bonet Bou prevere [...].¹⁸

[...] sia donada caritat de 3 sous al sacerdot que celebrara dita missa y se li sian pagats en ploms de ànimes de la bosa comuna de dita església y de altra part funden un cantar celebrador quiscun any de caritat de 14 sous y lo sacerdot y celebrara lo cantar a dit ofici sels sia donada la caritat de 4 sous y als demes sacerdots que assistin a dit ofici y sols sia donada la caritat de un sou en plom de ànimes conforme es de costum en dita església.¹⁹

[...] una missa celebradora al altar de St. Sebastià [...] es donarà als sacerdots 4 sous plumborum ànima [...].²⁰

L'inventari realitzat l'any 1638, com a conseqüència de la defunció del prevere i vicari d'Olesa de Montserrat, Lluís Ribes, ens enumera la utilització de ploms blancs, és a dir, ploms de llauna²¹ (aquests haurien de correspondre a les pellofes Crus. 1885 i 1889):

[...] dos capsas a la una hi a quinze sous i sis diners amb ploms blancs [...] altra capsa amb divuit sous amb ploms d'ànimes.

Crida l'atenció, però, la venda posterior a l'encant públic de les dites pellofes:²²

[...] una lliure dotse sous i sis amb ploms, ço és 18 sous d'ànimes i quinze i sis diners de ploms blancs que tret lo capsou resta catorze sous i sis que ab tot es una lliura dotze sous i sis diners.

17. Arxiu Municipal d'Olesa de Montserrat, caixa núm. 8. Any 1625, p. 84.

18. Arxiu Municipal d'Olesa de Montserrat, caixa núm. 8. Any 1626, p. 82.

19. Arxiu Parroquial d'Olesa de Montserrat, caixa núm. 89. Manual 1640-1647, any 1646, p. 62.

20. Arxiu Parroquial d'Olesa de Montserrat, caixa núm. 89. Manual 1640-1647, any 1646, p. 63.

21. Arxiu Municipal d'Olesa de Montserrat, caixa núm. 39.

22. L'encant era una venda en subhasta pública de béns procedents, en aquest cas, d'un difunt recent.

El comprador no és un prevere ni cap membre de la comunitat. Antoni Torres, habitant d'Olesa, n'és el comprador. Quins són els motius de la compra? Pensem en la utilització externa, per la vila d'Olesa, del numerari eclesiàstic. Utilització d'aquesta com a moneda local, davant la manca de numerari menut de curs general suficient i no falsificat. Recordem que a les coves existents a les muntanyes de Montserrat hi havia tallers de falsificadors que fabricaven menuts, que després repartien i distribuïen per la zona.²³ Una altra possibilitat era l'avantatge d'utilitzar-la com a numerari creditici.

Un cinquè tipus de plom correspondria a l'utilitzat per a la celebració de nocturns, novenaris i caps d'any:

als 19 de maig de 1599 fonch enterrat Jaume Aguilera [...] feren ofici de tres nocturns, donaren tres senyals de charitat, assistiren a la sepultura 8 sacerdots de missa y quatre que no eren de missa [...]. Als 7 y als 8 de juny de 1599 feren la novena y cap de any al sobredit Jaume Aguilera feren lo mateix offic y daren tres senyals de charitat, assistiren 13 preveres y tres que no eren de missa.²⁴

Per últim, detectem l'existència d'una fundació particular amb pellofa pròpia: «daran ploms de la missa de m^o Antoni Paloma», mercader. Aquesta nova pellofa particular, sense valor, podria correspondre a la Crus. 2348, incusa de llautó amb les lletres ÂP (Antoni Paloma o aniversari Paloma). Recordem que en el català escrit de l'Antic Règim, l'abreviació de la *n* es feia mitjançant el signe \wedge . La creació d'aquesta fundació particular correspon al 4 de maig de 1585. Antoni Paloma, en el seu testament, va fundar «una missa perpetua quotidiana quiscun dia celebradora en la església parroquial de Sta Maria de la vila d'Olesa la qual se hara de celebrar per lo Rnt rector o sos vicaris o per los preveres beneficiats de dita vila y sglésia [...] ab una commemoració de difunts, ab una absoluta a la fi de dita missa, ab apressió de aygua beneyda [...]». Per poder celebrar aquesta missa perpètua quotidiana, cedirà a la comunitat de preveres 732 lliures, que procediran de dos arrendaments, un de les primícies de la rectoria del Vilar y Castellbell i l'altre pro-

23. Miquel Crusafont explica la troballa, l'any 1975, d'un taller de falsificadors a una balma del municipi del Bruc. Les restes trobades corresponen a cospells i restes d'un taller de falsari, i peces de Carles II, l'arxiduc Carles i Felip V. Miquel CRUSAFONT I SABATER, «Troballes del Bruc», *Acta Numismàtica* (Barcelona), núm. 30 (2000), p. 171-174. Fabricaven l'anomenada *moneda boscatera*, que feia al·lusió, sens dubte, a un dels amagatalls o obradors predilectes dels falsificadors. Hem de tenir en compte que aquests indrets seran molt utilitzats pels bandolers i falsaris de numerari oficial al llarg de tot el segle XVII. Un document de l'any 1614 acusa «Joan Mot y altres que despedian moneda falsa de matall y de fals encuny en lo qual es estat trobat esser inculpat dit Mot [...]». Arxiu Històric Comarcal d'Igualada (AHCI). Secció ANI, notari Joan Baró. La zona d'actuació d'aquest Joan Mot i companyia eren els termes de Castellolí i el Bruc: «ladres públichs, bandolers, asesins, plagiaris y homens fasinorosos enemichs de sa magt, u en particular en lo terme de Castellaully [...]». Uns altres caus de moneders podien ser masies apartades o rectories protegides per la immunitat eclesiàstica. Per a aquest tema, vegeu Xavier TORRES I SANS, *Els bandolers (s. XVI-XVII)*, Vic, Eumo Editorial, 1991, p. 107-111.

24. Arxiu Parroquial d'Olesa de Montserrat. *Llibre de defuncions 1592-1599*, p. 111.

cedent de les primícies del terme de Vallhonestà. Una vegada finalitzats els citats arrendaments, els diners havien de ser dipositats en una taula de la ciutat de Barcelona o a la sagristia de l'església de la vila d'Olesa, «en la caixa ahont stan recondits los diners de la dita església». L'incompliment de les disposicions del testamentari provocaria la fundació d'aquesta missa perpètua quotidiana en qualsevol altra comunitat de preveres.²⁵

CONCLUSIÓ

El culte als difunts i altres celebracions eren assegurades per rendes a perpetuïtat procedents de famílies locals que conformaven la vila d'Olesa de Montserrat. En alguns casos les famílies mateix aportaven fadristerns, que ocupaven els càrrecs de la comunitat de preveres. Aquests ingressos eren una de les bases econòmiques sobre la qual la comunitat de preveres assegurava una renda anual, que percebien mensualment a partir dels ploms que els otorgava el bosser de la comunitat –ploms d'ànimes, de distribucions, de misses, d'aniversaris, de fundació particular i senyals de caritat. Gestionar i administrar, invertir i obtenir beneficis era una de les principals preocupacions de la comunitat. La despesa eclesiàstica convertia l'Església, tant d'Olesa com de qualsevol altre indret català, en una de les forces econòmiques més importants dins d'un sistema econòmic tradicional.

L'estudi del numerari eclesiàstic hauria de passar obligatòriament per la investigació i l'aportació documental. En el nostre cas, malgrat no haver trobat l'atribució de les pellofes segons l'ofici religiós realitzat, sí que hem aconseguit un xic de claror informativa sobre el funcionament d'una petita comunitat de preveres com era la d'Olesa de Montserrat. Unes altres vegades la documentació no dóna lloc a cap novetat. Serveixi d'exemple la fundació d'un aniversari quinzenal realitzat l'any 1646, el qual ens informarà de la quantitat de ploms de caritat, disposada pel seu fundador, però no sobre el tipus de plom utilitzat:

[...] celebrau dicta missa en lo altar de Sant Isidre y Sta Oliva en la iglésia parroquial de Sta Maria d'Olesa celebradora en les 8 hores lo diumenge de quinze a quinze dies per mi y per los meus, y lo sacerdot que celebrarà dita missa li sia donat la caritat de 3 sous amb ploms com és costum en dita església [...].²⁶

El buidatge sistemàtic de tot el fons documental existent en els dos arxius, el parroquial i el municipal, ha de permetre veure l'evolució de la comunitat de preveres al llarg de tots els segles de l'edat moderna.

25. Arxiu Municipal d'Olesa de Montserrat, caixa núm. 75, p. 205.

26. Arxiu Parroquial d'Olesa de Montserrat, caixa núm. 89. Manual 1640-1647, any 1646, p. 60.